

na ut öfver gårdsplatsen som en jubelfanfar för att fira friheten och segern.

På dagar senare satt Hans en afton, då solen höll på att gå ned, på en bänk i Ulstrupgårds trädgård. Annette satt mitt emot honom på en annan bänk och storrade drömmande ut öfver det härliga aftonlandskapet. Hans hade Thor mellan sina knän och strök smekande hans långa silkeslena öron. En längre paus hade uppstått, och det föreföll, som om de båda två en stund ville undgå att konversera med hvarandra och som om de icke rätt visste, hur de skulle forma sina tankar till ord. Slutligen bröt Hans tystnaden med följande ord till sin fyrbente vän:

— Du har varit mig en god vän, Thor, du har skött dig bra, och jag är dig evigt tacksam, därför att du räddade mig ur den förfärliga klämman. Men du har ännu icke gjort nog för mig, min vän. Det var ju mycket bra, att du befräde mig från henne, som jag icke ville ha; men kan du nu också skaffa mig till hustru henne, som jag vill ha och som jag håller mest af i hela världen — kan du det, Thor?

Thor vände på hufvudet, och hans blick sökte Annette.

— Ja, du ser på henne, Thor, men det hjälper icke. Gå bort till henne och fråga, om hon vill bli min hustru, gå nu, och uppför dig hyggligt.

Thor trafade lugnt bort till Annette, och såg upp i hennes rodnande ansikte. Sedan reste han sig på bakbenen och lade tassarna på hennes axlar. Men denna gång skrek Annette icke — nu var hon van vid Thors vänskapsbetygelser. Och denne vände på hufvudet och kastade en blick på sin herre, för att se, om han burit sig riktigt åt.

— Hvad svarar hon dig, Thor? sade Hans och såg på Annette med en leende, frägländ blick.

Den unga flickan dolde sin blossande kind invid Thors stora hufvud och sade i hans öra:

— Säg till din herre, att han är dum, när han frågar så.

— Thor, sade Hans, — du får upprepa frågan, Annette har visst icke riktigt förstått den. Säg till henne, att jag vill ha ett bestämt svar, — ja eller nej?

— Ja — ja ja, utropade Annette, — är du nu nöjd, du dumme Hans?

Och det föreföll, som om Hans var mycket nöjd, ty han sprang bort till Annette, tog henne om lifvet, kysste henne och svängde henne rundt om i sin glädje, medan Thor förbluffad såg på sin husbondes vilda framfart, till dess han fick lust att att ett ord med i laget och började skälla af alla krafter.

— Ja, nu ha vi det bra, Thor, sade Hans och stannade andfådd, — det har du alldeles rätt i. Det är du, som skall ha äran för allsammans, och jag skall nog berättat alla människor, att det endast och allenast är min praktige Thor jag har att tacka för, att jag nu får den rätta hustrun.

ÖFVERSTE STÅLHAMMAR.

Några taflor från vår storhetstid

af
C. GEORG STARBACK.

(Forts. från förra numret).

Men i första morgonljusningen kom äfven den afdelning, som skullo föra Hammar till afträtsplatsen. Det gjorde knappast något intryck på Ståh. Han satt orörlig och såg på de dystra, mörka krigarskuggorna, hvilka befunno sig framför honom. Fängelsets dörrar öppnades, och Hammar utfördes. Han var lugn och blid till utseendet. Synbarligen hade han försonat sig med sig själv och sitt öde, som måhända var honom kärtkommet. Ty visserligen var honom lifvet numera en börda, som han önskade blifva kvitt. Han var sviken i sin kärlek, därför ville han dö; och att hans död var förenad med skyn, — hvad betydde väl på det hela den saken i människornas minne för en så ringa man, som honom. Det är den stora klippan, som brottats med stormen och vågornas svall, det är henne, man minnes, hvad frågar man väl efter det lilla sandkornet, som spolats ned från stranden i hafvets djup?

Korporal Ståh var dock af annan mening. För honom var sandkornet en klippa, som segrande skulle höja sin hjässa mot himlen, när stormen gått sin gång och vägen slumrade i ro vid hennes fot. Den stela, orörliga gestalten reste sig upp, när han fick se Hammar, och han lade tung sin hand på skuldran af den knekten, hvilken var honom närmast.

— Stopp! — sade han, — jag har talat med rikskansleren, och Hammar går fri... det är jag, som skall dö.

Han fördes åt sidan, och man ville fortsätta gången utfor trappan, men Ståh fann icke detta vara i sin smak. Han stälde sig i vägen, och ropade, så högt att det kunnat väcka hela denna stadsdel:

— Så sant jag lever, det skall icke ske.... Attningslöst skall jag ej öfverleva den oskyldigt lömda — och han drog sitt svärd, fast besluten, att endast öfver hans lik Hammars väg till afträtsplatsen skulle gå.

Otvifvelaktigt hade han ock härigenom fått sin vilja fram, om ej hans och Hammars öde varit ett annat. En skara ryttare höll på några fammars afstand, och anföraren för skaran hade, utan att märkas af dem vid fängelsetrappan, hoppat af hästen och skyndat fram. Han hade ässet och åhört allt,

och just som Ståh drog blankt, ropade han ett dundrande: "halt!" Alla sågo upp. Det var fältmarskalken, herr Johan Baner. Oaktadt alla de viktiga och bekymmerfulla ärenden, som under den förlutna natten sysselsatt såväl honom som rikskansleren, hade dock den senare haft en tanke för ryttaren och hans till döden dömd kamrat. Fältmarskalken var på väg till läget, men började sin rund med fängelset. På hans fråga hvad som var åfärde, erhöill han helt naturligt den upplysningen, att Hammar skulle föras till afträtsplatsen.

— Och du heter Hammar? — sporde han, vändande sig till denne, — i natt hette du dock Ståh, hvad skall detta betyda?

— Jag gick Ståhs ärende, och som jag på morgonen skulle dö, så menade jag, att jag kunde låna hans namn, eftersom det lände honom till gagn och ej till skada! — svarade Hammar.

En blick af tillfredsställelse och beundran lyste i Johan Baners stora öga.

— Sådant folk kan man hafva godt af i nödens stund! — sade han. — Jag frikänner er båda!

Han vände sig därpå till officeren, som anförde vakten, att han skulle annåla saken för krigsrätten. Ståh hade väl förtjänat straff, såsom den hvilken öfverfallit sin kamrat, men hans sjelfanklagelse och hans raska beslutsamhet, hvarigenom rikskansleren räddats, utplånade hans brott.

Sedan denna dag var Ståh oskyldigt från Hammar och erkände villigt i honom sitt hufvud, sitt bättre jag. All afund var liksom bortbläst, och det var icke mer om, än han skändes för korporaltiteln, som han ansåg egentligen borde tillkomma Hammar. Denne log ett vemodigt leende, hvar gång talet väcktes på denna sak, men yttrade intet. Han hade i allmänhet förändrats sedan den dagen, den 18 september, då han för Ståhs skull kommit i fängelse. Han var tyst och sluten och tridfes ej gerna bland kamraterna, var ej längre den främste i skämten och glädjen. Men när kulorna hveno och det gällde att hugga in bland fienden, då var han sig alldeles lik, kanske blott något mera öfverdräglig än förr, och Gud nåde den, som i slagets hvimmel råkade komma emellan Hammar och Ståh; han hade sett sin sista stund.

Och ären gingo, Johan Baner tågade fram och åter i Tyskland, upprättande Sveriges fallande sak hämnades blodigt på den falske och fege kurfursten af Sachsen, och öfverallt vor äfven Ståh och Hammar med, och den förra tycktes ändå till leda få dricka upp sin förra afund, ty oaktadt all Hammars tapperhet hördes ej någon befordran af för honom. Först efter fem års förlopp eller i 1640, då Johan Baner gjorde sitt sagolika tåg till Regensburg i södra Tyskland, att der taga både kejsaren och de hos honom församlade riksfurstarne till fånga blef Hammar kvartmästare vid Smålands ryttare. Men det var en grad under Ståh, och denne svor och slogs som en besatt på återtagit från Regensburg norrut. Det hjälpte dock ej. Den tappra Johan Baner dog 1641, och Lennart Torstensson kom på hösten det året ut till hären i Tyskland som fältmarskalk, men bladet ville ej vända sig för Hammar.

— Det går bättre, skall du se, bara du en gång kommer ur portdörren! — sade korporal Ståh och stötte Hammar i sidan, det var samma kväll, som den nye fältmarskalken monstret hären före slaget vid Leipzig, der vi vunno en af våra herrligaste segrar under detta krig — med förlust dock af sådana män som Erik Slang och Liljehök.

Men hur det var, så var portdörren långt nog. Två år gingo ytterligare, och då först blef Hammar korporal. Han sjelf satte dock ej synnerligt värde derpå, och märkligt nog icke Ståh heller.

"Det är bara början," sade han, "och nu skall du se, att det skall gå undan!"

Det året hade vi fått krig med Danmark, som var afundsjukt på oss. Lennart Torstensson, med svenska hufvudhären stod som blixten i Danmark, och i Skåne inbröt en annan svensk här under anförande af Gustaf Horn.

Det är hans falltåg der, som fått namnet: "Gustaf Horns krig," och som bibehöll sig så länge i folkmedvetandet, att ännu hundrade år därefter de skånska bönderna stälde sin tidräkning efter detta krig och sade: "Det var så och så många år före eller efter Gustaf Horns krig!"

På landsvägen, som ledde fram till Svenarums kyrka, gingo en dag i början af augusti månad 1644 tvänne män. Den ene var synbarligen en af de många, som kommit hem ur kriget utan att de gyllene drömmar, med hvilka de dragit ut, hafva sett någon enda förverkligad. Hans rock var sliten och trasig, och dertill helle hans utseende övradt och talande om ett föreladt mål i lifvet. Blicken var matt, ehuru det dock kunde vara en följd af kroppsligt lidande, ty han gick på träben med en krycka under ena armen och en käpp till stöd för den andra; men det rika håret, som i ordnade lockar hängde ned kring hans hufvud, det tjocka skägget, som omgaf de bleka, infallna kinderna — allt tycktes vittna om ej blott, att mannen var i elände, utan äfven, att han uppgifvit hoppet att arbeta sig ut ur sitt elände. Den andre var af ett helt annat utseende. Det var en liten man, mera än hufvudet lägre än den storväxta krigaren, och han var till sitt yttre en i allte psatsad man samt tillkännagaf genom sitt välmående, fryntliga utseende, att han var i goda omständigheter och lefde förnöjd med sig sjelf och lifvet omkring sig. De goda, men lifliga ögonen och ett egendomligt drag kring munnen utvisade, att karlen gerna delade med sig åt sin nästa, om icke just af penningar, så af den rikedom som han egde inom sig. Denna bestod i första rummet af ett outtömligt förråd af berättelser om alla möjliga personer och tilldragelser, företädesvis sådana som tillhörde och rörde socknen. Det var klockaren i Svenarum.

— Ja så, min gode man, — sade han, sedan han fått kännedom om, att den stackars krigaren ännade sig till Angved, — I ären på väg till Angved.... Ja, der finnes numera blott gamla mor Karin kvar... gubben Jöns gick bort, han... låt mig se, jo, det var just vid julen för nio år sedan, det var sam-

ma höst som kaptenen på Stensjö kom hem från kriget, ja det var det.... I kännen väl honom, kaptenen....?

Krigarens kind blef allt blekare vid den vänlige klockarens tal, och det var tydligt med mycken ansträngning, åtminstone tyckte klockaren det, som han bibehöll sitt lugn, när han svarade:

— Kaptenen känner jag väl, jag minnes honom just sedan det nämnda året, då han lämnade Magdeburg....

— Ja, — fortsatte klockaren, — när han kom hem, så förde han med sig underrättelsen, att sonen till torparfolket der i Angved.... det skulle hafva varit en dugtig och tapper karl.... att han dött, och det inverkade så på gubben Jöns, att han lade sig att dö till julen det året....

— Sörjde han då sin sön så mycket? — sporde krigaren.

— Ja, det kom likasom rågan på det andra.... Se, han hade gått och inbillat sig, att han skulle hafva en stor summa penningar af gamle gubben Lars, vördig kyrkoherdens fader, och det fick han icke....

— Ja så, han fick icke....? afbröt krigaren med en viss häftighet, som klockaren icke underlät att fästa sig vid.

— Nej.... det var nu en dröm, som gubben Jöns hade fått i sitt hufvud.... och sedan dess sitter mor Karin ensam i Angvedsstugan, och det hade väl långt för detta varit ute med henne också, om icke....

"Om icke....?" påskyndade krigaren, då klockaren afbröt sig med att rycka till sig en lång björkvidja.

— Ja, se det hänger tillsammans med kaptenens, se.... jungfru Susanna.... det är en ståtlig kvinna skall du se, väl växt och fager och har ett par ögon som stråla som stjernorna på himmelns fäste.... men se'n hon kom hem från Tyskland det året, så är hon som en lefvande bildstod, stel och kall och alltid så går hon klädd i svart.... den finnes icke, som har sett henne så mycket som draga munnen till ett leende, under alla dessa nio åren.... men icke så har man heller sett henne gråta.... Man skulle vilja påstå, att hon icke egde ett hjerta, om hon ej vore så god mot de fattiga och hjälpehöfvande. Det säger hennes bästa vän, som långa tiderna vistas hos henne, jungfru Anna Skytte.... Det är ock en fager jungfru, skolen I se, fast hon är ljus och hvit som en lilja. Friare hafva de haft båda, och det kan en väl begripa, då de äro så fagra och rika till.... men de vilja icke tåga vid....

— Hm! — sade krigaren och stannade samt torkade sig med rockärmens öfver pannan.

"I blifven så blek, min gode man," sade klockaren och lade sin hand på hans axel, — vandrigen mände hafva tagit edra krafter för mycket i anspråk.... kom så sätta vi oss här en stund.... ja så, I skolen till Angved, ja, det är ej långt dit, bara vi komma bort om kyrkan.... men vore det ej bäst, att I gingen nu raka vägen till Stensjö, der skullen I få godt herberge öfver natten....

— Nej, nej, — vidtog krigaren, sedan han satt sig på en sten vid vägkanten, — nej, har jag kommit så nära, så vill jag fram, om jag så skall krypa till sist.... jag känner mig mera sjuk, än jag kan säga, och hvem vet, om jag ej skulle blifva liggande der på Stensjö, och Herren skulle kunna kalla mig, utan att jag fått fullborda mitt löfte, som jag gaf torparensken der från Angved, om hvilken I talat....

— Ert löfte....?

— Ja, ett löfte att sjelf framföra hans sista helsning till hans föräldrar, om jag skulle träffa dem i lifvet.... helseningen kommer väl något sent, men jag vill likväl föra den fram. Nu sägen I, att det skulle hafva varit fört med modren ock, om icke jungfru Susanna....

— Ja, om icke jungfru Susanna varit. Ty hon har litet emellanåt besökt mor Karin, och det går ingen vecka förbi, att hon icke tillryggaläger vägen en eller ett par gånger till skogstorp.

— Hm.... sägen I det? — yttrade krigaren och såg försökande på klockaren.

Sedan de suttit en stund, fortsatte de sin vandrigen fram till kyrkan, hvarunder klockaren utan afbrott och med synnerligt välbehag fortfor att tala om Angved, gubben Jöns och mor Karin, gamle Lars, som gick likt en skugga omkring rädd för den minsta knäpp och knappast vågade se, än mindre tala med någon menniska, och så i ett sammanhang om kyrkoherden, den vördige herr Peder Larsson, om kaptenen på Stensjö, jungfru Anna och jungfru Susanna. Vid kyrkan skildes de åt. Klockaren gick till sitt hem, och krigaren fortsatte vägen till Angved, ehuru hans gång blef allt långsammare och han allt oftare måste sätta sig ned utmed vägen och hemta krafter.

Det var kväll och månlust, när han ändtligen fick se henne och stod länge stilla; derpå vände han sig sakt omkring och tycktes njuta af att låta blicken långsamt flytta sig från träd till träd, från buske och sten till gräset på marken, och blom-morna och sjön, som han hade bakom sig, och der han på långt afstånd kunde skönja Stensjö herregård. Och ännu en gång satte han handen för ögonen. Men så fattade han åter med en våldsam ansträngning kryckan och tillryggalade det korta vägstycket, som ännu återstod honom att hinna stugan. Han gick dock ej till stugudörren utan drog sig in bland träden och bakom den stora fläderbusken samt kröp så helt sagta fram till stugufönstret.

Månen stod rätt framför det lilla fönstret och kastade en bred ljusflod in i rummet, men fläderbusken, som växt något på sidan om detsamma, undångömden den nyfikne, så att han kunde iakttaga allt hvad som tilldrog sig inne i stugan utan att sjelf blifva sedd. Der inne sutto midt emot hvarandra, tvänne kvinnor, den ena gammal och nedböjd, den andra ung och kraftig och med ett par underbart sköna, strålände ögon. Hon hade i knäet framför sig en stor bok, hvaröfver hon höll sina sammanknäppta händer. Hon läste med en väljundande stämma en bön, och den gamla midt emot henne hörde andaktsfullt derpå. När hon slutat

bönen, iakttagt båda tystnad för en stund. Men så tog den yngre till ord:

"Men nu kommer jag tillbaka till min gamla begär, mor Karin, jag kan ej tillåta att I längre förblifven här i den gamla stugan, som när som helst kan falla tillsammans öfver ert hufvud."

"Tala ej om det!" genmålde den gamla med en röst, som tillkännagaf en inre frid och förnöjsamhet midt i svallet af de vågor, som krossat och sköljt bort allt som för henne varit kärt och dyrbart och förhoppningsfullt. "Tala ej om det, jungfru Susanna.... I skolen hafva stor tack, efter som I viljen mig väl, men icke passar det mig att bo på Stensjö herregård, och stugan håller nog ihop, så länge som jag behöfver henne."

— Men tänken I då ej på, att gamle Lars kan komma hvarje stund och vråka eder?

— Nej, det menar jag, att han ej gör, om han gör det, så blir det väl någon råd då....

— Säg icke så, mor Karin.... kunden I då ej begripa, att sådana ord skola smärta mig! I veten huru kär han var mig, den raske Per, eder son.... och Gud vet, att jag i mitt sinne tänkt mig såsom hans maka, allt sedan jag först lärde känna honom, hvarför jag ock burit sorgdrägt allt sedan hans dödsdag och tillika som ett ständigt minne af den sorg, jag beredde honom den sista dagen, som vi sågo hvarandra här i lifvet.... Ack, om jag blott då hade kunnat blifva herre öfver min dåraktiga stolthet och sagt honom hvad jag hade på hjerta, han skulle åtminstone då gått bort utan en anklagelse mot mig i sitt hjerta.... Dock, der han nu är, ser han och vet, att han och ingen annan någonsin egt eller skall komma att ega min kärlek.... Och därför, mor Karin, när så är, huru kunden I tveka att flytta till mig.... Hafven I då ej märkt under dessa många åren, huru innerligt jag håller af eder, ja så, som om jag verkligen vore eder dotter.... Säg därför ja, mor Karin, säg ja, och följ mig hem....

"Gud välsigne eder, stolta jungfru, för all eder godhet och för det I hållen min gosses minne så kärt.... Men huru kunden I tro, att han någonsin djärfdes fästa sin blick på eder eller i sitt hjerta tänka på, att I skullen kunna blifva hans....?"

— Det der hafven I nu frågat mig, hvar gång det varit tal om detta ärendet, — sade Susanna, — och lika ofta har jag sagt eder, att eder son tänkt på mig i sitt hjerta och att jag uppmuntrade honom dertill.... Och det skall till mina dagars ändå bli minn sorg, att vi skildes som vi gjorde, ty det var mitt fel och jag kan ej begripa hvad det var för en ande, som den dagen fick magt med mig.... Men ett par af min faders vänner vor hos oss om dagen och ville föra mig och min vän Anna till en gammal slotsruin.... jag såg att det plågade Per, och jag var nog elak att glädja mig deråt, men jag tyckte, att jag aldrig tydligare än då sett, att han verkligen höll mig kär.... nej afbröt mig icke, jag vill påminna mig detta, ty det gör mitt hjerta godt;.... Och när han sedan tydligen affrådade oss att följa de unga officerarne.... I kunne nej tro, hvad han var vacker då.... och jag bara skrattade åt honom, ja det är sanning, det gjorde jag och Anna smälte i tårar öfver min grymhet, då gick han sin väg, och sorgen stod så tydligt att läsa i hans anlete.... Ack, han visste icke, att jag aldrig ville besöka det gamla slottet, sedan han afbradt oss och Anna och jag öfvertänkt hans ord, och vi gjorde det icke heller, ehuru vi redan på eftermiddagen tillsammans med de båda officerarne, hvilka på alla upptäckliga sätt sökte förmå oss att, eftersom tillfälle då erbjöds, bese det inre därå.... mitt sinne var förblindadt, jag ville riktigt pina den ädles hjerta, för att han sedan skulle känna sin lycka så mycket fullkomligare, och jag hoppades, att vi skulle träffa honom på vår ridt.... Det gjorde vi ock, men.... men.... Hon knäppte tillsammans sina händer, och det vackra hufvudet sjönk med en suck ned mot hennes bröst.

— Hvarför uppriva de gamla såren, jungfru Susanna? — sade välmående mor Karin och steg upp och lade sagta sin hand på flickans hufvud, — hvarför icke hellre söka jorda allt detta i glömska?

— Nej, mor Karin, — svarade Susanna med värma och höjde åter hufvudet, "jag får, jag vill icke glömma.... minnet är mitt straff, men det är tillika min himmel, och jag tycker mig mången gång höra en stämma i mitt inre hviska: "han har förlåtit dig!.... Han kom då, medan vi redo vägen fram, — han afbröt sig, ty den gamla hade aldrig fått veta, att sonen dött, dömd till döden såsom en lagöfverträdare; — han kom ock senare på natten hem till min fader för att underrätta honom, att han kunde få draga till kusten i rikskanslerens följe, och då var det mitt beslut att säga honom allt, men hans uppsyn, min oro och min olycksaliga stolthet — allt sammansvor sig emot mig, och så försvann han och jag såg honom aldrig mer.... Vid hans minne, moder, vid den kärlek, I hysten för eder son, hören mig och beviljen min begär.... Se, I kunnen tro, att eder son är här vid min sida och beder med mig.... kunden I nu säga nej?

En gren af fläderbusken slog häftigt mot fönstret och kom de båda kvinnorna att spritta till och se ut. Derute lyste månen så kall och klar, och grenen rörde sig väl ännu gungande, som om en fogel suttit derpå och flugit sin kos, men för öfrigt var allt lugnt och stilla. Icke en vind rörde sig. Det var dock ej någon fogel, som suttit på grenen och flugit sin kos.... Krigaren hade fallit framstupa och låg liksom liflös i det höga gräset framför fönstret. Var det kroppslig öfveranstängning, eller var det något i samtalet mellan kvinnorna i stugan, som så djupt rörde honom i hans hjerta, att han ej kunde uthärda spänningen? Och der blef han liggande, ty hvarken den gamla, som bodde i stugan, eller hon, som besökte henne, kunde ana, att någon lyssnat utanför fönstret, och funnit sig på ett sådant sätt berörd af deras samtal. Jungfru Susanna lemnade efter en kort stund stugan, och mor Karin följde henne ett stycke på vägen nedåt sjön.

(Fortsättning).

Läs och minns detta!

De allra finaste och elegantaste kulörta *Vy-brefkort* i rikligt sort, ment från alla *Sceriges* landskaper, afvensom från Finland, Norge och Danmark, har inforskrifvats af oss från den största konstindustriaffar i Sverige. Partiet uppgår till hundradtusentals kort och anländer hit i början af oktober. Vi blifva de mest sorterade i marknaden, och som exempel vilja vi nu endast nämna att i vårt storartade lager finnes vyer från yttersta Norden, såsom *Kieruna- och Luossavara, Gellivara, Haparanda* och hela *Sveriges* rike utefter ända ned till *Ystad, Skanör och Falsterbo*. Låt nu bero med inköp af *Vy-brefkort* tillas vårt rikhaltiga och direkt importerade lager inkommer, och skrif då till oss och uppgift hvad ni önskar. Vi kunna förse eder med *just hvad ni vill ha* i vyer från gamla landet. Ett stort lager af vackra *Jul- och Nyårs-kort* inkommer samtidigt.

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
720-724 S. Fourth Str.,
MINNEAPOLIS, - - MINN.

La Grippe

Medförde Höftvärk.
Reumatism.

Nervsvaghet Följde
med.

Dr. Miles' Nerve
Återgaf Hälstan.

"Jag led af svåra reumatism hela vintern mellan 84-86 samt äfven nervsvaghet, allt som följde af La Grippe. De reumatiska plågorna voro blottade på yrken, att jag ej kunde röra mig i bädden. Jag kunde icke sova. Två af våra bästa läkare behandlade mig, och jag tog alla medel som annonseras för olika åkommor, men intet hjälpte mig förrän jag tog Dr. Miles' Restorative Nerve. Saa snabbt återgaf mig hälsan. Jag känner mig som en nygjort på Årstad, ja, i minning är alldeles kurerad. Jag kan med god samvete säga, att det är Dr. Miles' Nerve som återgaf mig hälsan. De som plågas voro som värst, dock jag utanst öfverblifvande lindring genom att taga Dr. Miles' Anti-Pain Pills. Jag har rekommenderat Dr. Miles' Remedy till många personer."—Fred Stiles, Red. Salt, N. D.

"Jag såg plågor i hjerta samt under vänstra skuldran och kände en skär tryck öfver bröstet, att jag knappast kunde andas. Jag lade så snart hjerta-lappning att hela ländan skakade. Jag kände äfven en sådan svaghet och matthet i traken af hjerta. Min doktor behandlade mig för lever och mageplågor men jag kunde ej finna lindring förrän en vän rekommenderade Dr. Miles' Anti-Pain Pills. Jag har rekommenderat Dr. Miles' Remedy till många personer."—Fred Stiles, Red. Salt, N. D.

Älla apotekare sälja och garanterar första flaskan Dr. Miles' Remedy. Sänd efter fri bok om nervin och hjerta-plågor. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Den angenäma hjälpen till helsen

Paxtine

Toilet Antiseptic

Gör länderna hvita—renar munnen och andedräkten—läs uttryck, va, sårbala, såra ögon, och läker medelst direkt användning alla infamerad, skärstad och katarisk åkomma, som härleder sig från yttlig opavsigt.

Paxtine besitter en utomordentlig reningsförmåga, belände och antiseptiska egenskaper ouppnådda af någonting annat. Sälles i alla Drogueries. Pris 50 Cents.

STORT PROPPAKET PRITT.

The R. Paxton Co., Boston, Mass.

Elegant Present

Brefpapper, enkelt utstyrt med blommar och vers, postkort, de för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 19 kuvert ständigt portfört vid remslagdof af 25 cents i frimärken.

SCANDIA NOVELTY CO.,
46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

Emigrantöden

Svensk-amerikanska skildringar

AF FELIX VIVO. & Pris 25 Cents.

INNEHÅLL: "Godt nytt år—De blågula årgångarna—Var hennes pris för bög?—På frans skulder—Lykane bjel är rindt—Kalle Svenssons flyttning—Ingen är blott när han står—Bättre och sämre folk—Påstapelsen—En gång i lifvet, men i mera—Ögonens begär—Lifvet på en pine—En tog till lifvet—Lofvade på lördag—En grönvinsbragd—Processjonen—Rensala—Lilla Maja—Hjerta dotter—Den komna bra till pass en gång—Tända endast mot ländan plan—Sann ära—Bitt beundring öfver hafvet—Jagen undgår ett öde.

Hundöar och Lyckodagar.

Fjorton intreranta svenskort, enkla berättelser, bestående af

FELIX VIVO. & Pris 25 Cents.

INNEHÅLL: Egna-hems-frågan—Lycko-penningen—Femte bönen—Vackra ögon—Tulshuset—När Kalle Blåstede återfått "Svenska Posten"—Åttens-traditionen—Världens "Högsta yttre Klockring"—Pengarna—som torkade in—Mors förmyndar—Hjerta skildring heter sång—När juliusen slädd.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.